

ΘΕΑΤΡΟ

«Η υπόθεση της οδού Λουρσίν»

Ενας καλός και έμπειρος σκηνοθέτης, βγαίνοντας από την παράσταση έλεγε: «Είναι πολύ δύσκολο το είδος. Πολύ δύσκολο».

Το είδος για το οποίο μιλούσε ήταν το βοντεβίλ και η παράσταση «Η υπόθεση της οδού Λουρσίν» του Ευγένιου Λαμπίς από την ΕΘΑΛ. Φομάμαι πως το έργο είχε επιλεγεί ακριβώς... ως εύκολο. Οι δύο προηγούμενες παραγωγές της σεζόν ήταν πολυπρόσωπες, δύσκολες, η καθεμιά για δικούς της λόγους, φιλόδοξες και πιστεύω, δαπανηρές. Έτσι ο θίασος επιλέγει μια «μονόπρακτη κωμωδία, μετ' ασμάτων», ολιγοπρόσωπη (οι πέντε ρόλοι όπως φαίνεται θεωρήθηκαν από τον σκηνοθέτη Μηνά Τίγκιλη όχι τόσο απαιτητικοί για να αναθέσει τους δύο απ' αυτούς σε μη επαγγελματίες ηθοποιούς). Ο σκηνοθέτης ανέλαβε και τη διαμόρφωσή του σκηνικού χώρου. Είναι φανερό ότι ο στόχος ήταν να βγει μια παραγωγή ευχάριστη και μη κουραστική και για τους συντελεστές και για τους θεατές.

Σ' αυτούς τους υπολογισμούς υπήρχε κάποιο λάθος. Το θεατρικό είδος του κλασικού γαλλικού βοντεβίλ εγκυμονεί κινδύνους και δυσκολίες. Ισορροπεί μεταξύ των φαρσικών καταστάσεων, απίθανων συμπτώσεων, κωμικών μπερδεμάτων, απελπιστικών παρεξηγήσεων από τη μια και της ακονισμένης λεπτοδουλεμένης στιλιστικής από την άλλη. Αυτό το φινετσάτο ανάλαφρο στιλ αποτελεί την κομψή φόρμα για τα πιο άκομψα και χοντρά παθήματα και συχνά ποταπά συναισθήματα των ηρώων. Οι λέξεις-κλειδιά για το υποκριτικό ύφος, ταιριαστό στο Βοντεβίλ είναι μπρίο, σπιρτάδα, φαινομενική ευκολία, η οποία πρέπει να στηρίζεται σε επαγγελματική δεξιότητα.

Τα πιο πάνω δεν αποτελούν χαρακτηριστικά της παράστασης του λεμεσιανού θιάσου. Οι πέντε συντελεστές έπαιζαν πέντε διαφορετικά είδη κωμωδίας, αλλά και αυτό ασυνείδητα, με βάση την υποκριτική προσωπικότητα του καθενός. Η ατμόσφαιρα της παράστασης δεν ήταν στιλιζαρισμένη, υποταγμένη σ' ένα φυσικό τρόπο. Και δεν εννοώ ότι το ζητούμενο έπρεπε απαραίτητως να είναι ο συγκεκριμένος εθνικός ή εποχικός χαρακτήρας, δηλαδή η αναπαράσταση του Παρισιού του 1850-1860, αλλά η θεατρική πραγματικότητα του Βοντεβίλ. Η παράσταση είχε υπερβολική υφολογική ποικιλία, το ετεροχρονισμένο χιούμορ σφράγιζε τα αστεία, τα σκηνοθετικά ευρήματα, τα μουσικά νούμερα, τις χορευτικές κινήσεις, όπου το κάθε ξεχωριστό στοιχείο προερχόταν από διαφορετικό στιλιστικό δανεισμό (για παράδειγμα, ξαφνικά ο υπηρέτης Μαρίνος Χατζηβασιλείου για μια στιγμή παίρνει το ύφος και την πίπα του Σέρλοκ Χολμς).

Η παρουσία της πιανίστριας, όπως πάντοτε συμβαίνει με τη ζωντανή μουσική σε θεατρικές παραστάσεις, ή πρέπει να αξιοποιείται περισσότερο, να εντάσσεται στην παράσταση ως καθαρά θεατρικό στοιχείο, ή να επιδρά πάνω στη μορφή παρουσίασης των μουσικο-χορευτικών κομματιών, προσδίδοντας στην παράσταση πιο «συναυλιακό» χαρακτήρα (παράδειγμα πρώτης επιλογής - Μαριβώ στο Θέατρο Ένα, σκηνοθέτης Εύης Γαβριηλίδης, παράδειγμα δεύτερης - «Υπόμνημα» στον ΘΟΚ, σκηνοθέτης Χρίστος Ζάνος).

Οι δύο νέοι ηθοποιοί της παράστασης, η Νάτια Χαράλαμπος και ο Μαρίνος Χατζηβασιλείου, είχαν, εκτός από το στόχο της εξυπηρέτησης της παράστασης και προσωπικό τους στόχο αυτοπαρουσίασης στο κοινό που δεν τους γνωρίζει καλά μετά από τις 2-3 παραστάσεις στην κυπριακή σκηνή. Αυτό το δεύτερο στόχο τον πέτυχαν και οι δύο δηλώνοντας ότι έχουν ικανότητες και χαρίσματα.

Ο Κώστας Καζάκος είναι ηθοποιός με μεγάλη κωμική γκάμα. Αυτός και αν ξέρει να παίζει διάφορα είδη κωμωδίας. Και βοντεβίλ έχει παίξει παλαιότερα πετυχαίνοντας την υπερ-

βολική κωμική ένταση του Φείντ (Σατιρικό Θέατρο, σκηνοθέτης Βαρνάβας Κυριαζής). Στην «Υπόθεση της Οδού Λουρσίν» παρουσιάστηκε χωρίς προσωπική υποκριτική πρωτοβουλία και δημιουργικότητα.

Νόνα Μολέσκη